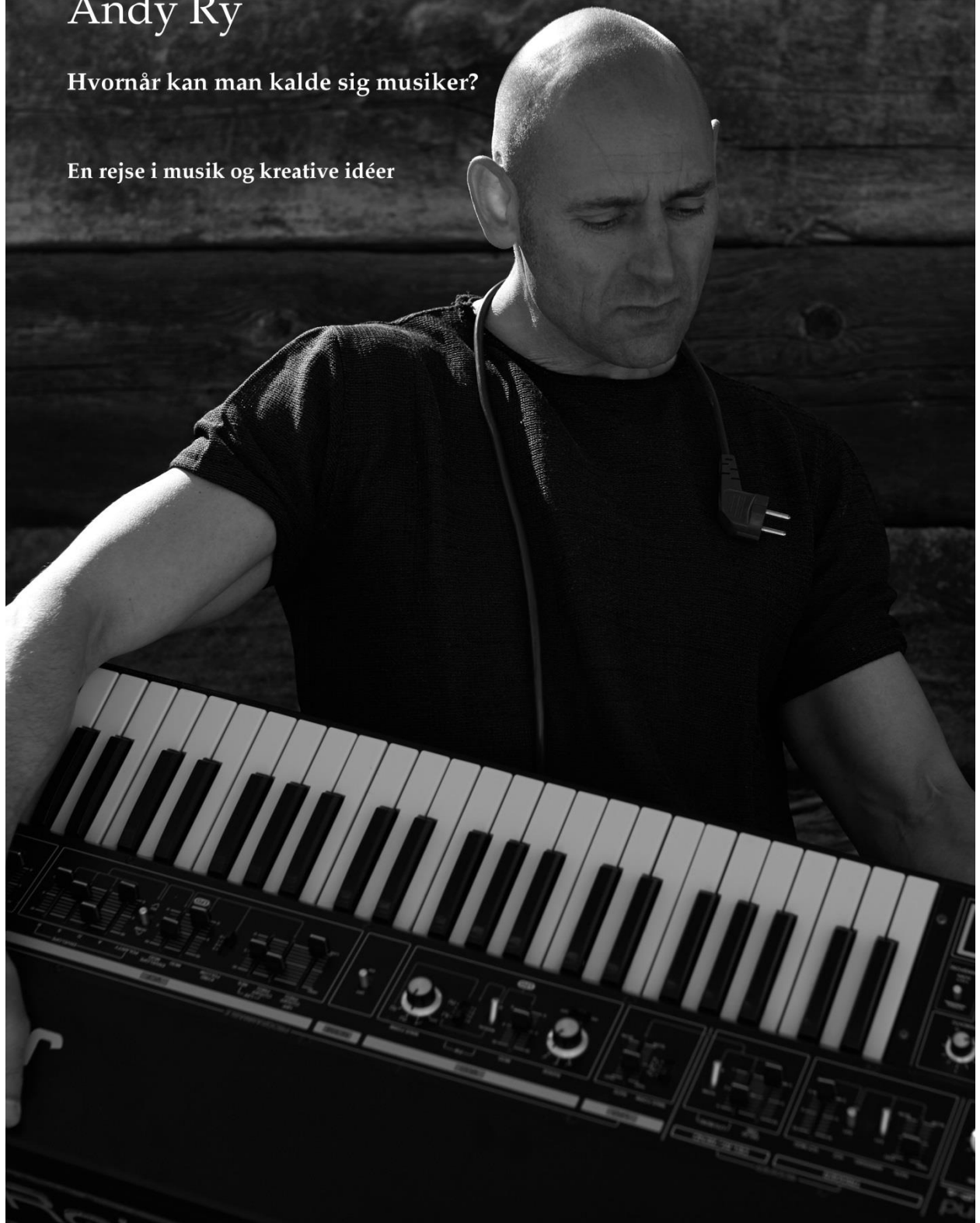

Andy Ry

Hvornår kan man kalde sig musiker?

En rejse i musik og kreative idéer

Andy Ry

Hvornår kan man kalde sig musiker?

Saxo Publish

Indholdsfortegnelse:

Side

Så kører vi	8
High Energy	10
Analyse	10
Cykelpumpe	11
Ghettoblaster	13
Scenevant	14
Radio	15
DJ	16
Sampling	17
Lyddesign	18
Step Time	18
Industrial	19
Fattig	20
Trommer	21
Mobil	25
Naboerne klager	26
Ham der fyren	27
Første udgivelse	28
Øvelokale	30
Virus	32
Teknisk assistent	32
Tinitus	34
Drømmen	35
Underground	37
Sceneshow	38
Pladekontrakt	38
Plan B	39
Pop-projekt	40
Studie	41
At dele	43
Bas	45
Amager	47
TV Program	47
Flex Records	49
Opsamlings-CD	50
Ungdomshuset	51

Umti Umti	53
Avis og radio promotion	54
Pladeforretning	55
Vestegnen	55
Auditions	57
Rockband	58
Lyde	59
Arbejdsskade	60
Stjæle	61
Fredensborg	63
Kompression	65
Lydkamp	66
Web side	68
Baseball bat	69
Fight	70
Kontakter	75
Lydøre	76
Akkorder	77
Lufthavnen	78
Musikvideo	80
Bestillingsarbejde	80
Tillid	81
Flere sangerinder	81
Energi	83
Århus	85
Portland	86
For dygtig	88
Målet	88
Machine Pop	90
Samarbejde	92
Afslag	92
Rap	95
Fugt	95
Gift	96
Skilt	98
Gener	99
Dødsstød	101
Religion	102

Umulig kærlighed	104
Opgradering	105
Patching	106
Værdi	107
Intelligens	110
Side Chain	114
Remix	117
Mastering	118
Nashville	119
Vokal	120
Fejl	122
Tom's Diner	122
Fotograf	126
Fotomodel	127
Sideprojekter	128
Sangskriver	128
Producer	132
Idéer	133
Noder	136
Cover	139
Album	139
Streaming	142
Singler	144
YouTube	147
iPad	148
DJ stuff	150
Ventetid	152
Det går fint	153
A&R Managers	155
Ung producer	158
Penge	159
Akustisk	160
Opdatering	162
Fuglebæ	162
Fremtiden	163

Forord:

Pludselig slog det mig, at det er mere end 20 år siden, jeg stod med en pladekontrakt i hånden og udgav musik første gang. Jeg har mødt så mange interessante mennesker og oplevet så mange underlige og skøre ting, at jeg bliver nødt til at skrive en bog om min rejse.

Velkommen til en rejse igennem en masse faser af musikkens verden og tak fordi du vælger at bruge din tid på det; jeg tror, jeg kan overraske dig og håber, at du vil føle dig underholdt.

Dette er min verden.

Hvornår kan man kalde sig musiker?

Copyright © Andy Ry 2016

Udgivet af Saxo Publish

Forside fotograf: Claus Preis

ISBN: 9788740433814

Så kører vi:

I slutningen af 70'erne arver familien et klaver fra en onkel.

Drengen synes, det er spændende at trykke på klaveret med en enkelt finger og efterligne melodier, som han hører i radioen. Det lyder ikke specielt godt, men heldigvis kan man lukke døren til stuen.

Når drengen hører radio kan han godt lide The Nolans "I'm In The Mood For Dancing" og Shakin Stevens "Shirley".

Et par år efter mister familien klaveret pga. en skilsmisse og drengen savner at kunne udfolde sig.

Samtidig sker der noget vildt i musikbranchen. Flere bands begynder at bruge synthesizere og der opstår elektro popbands, som udelukkende bruger synthesizere og har en helt ny lyd. Eksempelvis Human League.

Musikere som Jean Michel Jarre og bands som Kraftwerk og Yazoo forbinder sjæl og maskiner.

I drengens konfirmationsalder begynder nogle bands at bruge samplere, som kan efterligne andre lyde, så nu er der ingen regler mere. Stortrommen kan være en eksplosion, et resonansfilter eller måske en bold, der rammer jorden, lilletrommen kan være pistolskud, metalstænger eller modificeret støj. Drengen interesserer sig ikke for musik med traditionelle instrumenter; det har vi jo hørt. Synths og samplere er det nye og fantasien kan få frit løb. Han kan i denne alder godt lide Kim Larsen, men det skal være fra den periode, hvor han tog til USA og udgav et bånd med elektro bandet "Jungle Dreams".

Nogle bands har det koncept, at de skifter alle deres lyde på instrumenterne, når de laver en ny sang. Et enkelt band har det dogme, at enhver lyd, de bruger, skal være anderledes og at de ikke må bruge den samme lyd 2 gange. Det gør det interessant og nyt at lytte på. I deres sange bruger de f.eks. lyden af et tog eller en motorcykel, som kører forbi. Nogle bruger det rum, som synthesizerne står i, som effekt og optager lyden gennem mikrofoner, som står et godt stykke fra højttalerne; i nogle tilfælde skrues der vanvittigt højt op for nogle kraftige højttalere og lydene optages således fra mikrofoner på den anden side af en væg, eller fra etagen nedenunder.

I denne periode kan man i London som ukendt fra gaden gå ind på et pladeselskab og bede om et møde med en A&R manager og spille sin musik og få en tilbagemelding med det samme. I dag bliver man i de fleste tilfælde afvist eller ignoreret af pladeselskaberne, hvis ikke ens musik kommer fra en pålidelig kilde. At sende sin musik via pålidelig kilde kan man på forskellige måder betale sig fra eller man kan slikke måsen på en indflydelsesrig person i branchen. Meget afhænger af, hvem man kender og man kan f.eks. vælge at betale sig fra at have en manager.

Pladeselskaberne er bl.a. pga. deres bemanning nødt til at have dette kvalitetsfilter.

I 1983 får drengen sin første computer. Den taler Basic og det er en af de her computere, som starter op på en sort fjernsynsskærm med en meget stor hvid cursor, som bare står og blinker. Den skal programmeres til at gøre noget som helst.

I Peek og Poke dataværdier programmerer han sin computer til at spille Rock Around The Clock Tonight med en enkelt stemme.

Året efter får han datalære på skolen og computerne her taler Comal-80. Det er et nyt fag på skolen og drengen kan mere end sin lærer, bl.a. kan han programmere små tegnefilm lavet af standardtegn og kan lave menu systemer styret af tid og taster.

Han har brug for mere hukommelse til sin computer. Den har 5K. Altså, den kan håndtere 5.000 tegn i alt; ca. 3.500 tegn, efter den er startet op, svarende til en tiendedel af et lille billede, du kan finde ude på nettet, eller 2-3 sider tekst fra denne bog. Han betaler kr. 750,- for en stor klods af en cartridge med 16K, som kan skubbes ind i computeren i et meget stort hul bagi.

I disse år finder nogle bands på at tage spolebåndoptagere med ud på skrotpladser og optage lyden af, at metal og glas smadres eller lyden af slanger som slynges rundt i luften og fyrværkeri, som skydes af. De samler herefter lydene og laver musik af dem. Det her er fedt. Inden han ser sig om har han en pladesamling på 500-600 techno-pop vinylplader i samme stilart.

High Energy:

Der kommer spændende syntetiske remix og extended versions, og vinylplader udgives i australsk pres med u-formede indercovers, tyske pres i farvestrålende, transparent eller spraglet vinyl, US pres med alternative covers, ekstranumre og dobbelte A-sider. Drengen skal have det hele og han køber alle mulige spændende plader i de fede pladeforretninger i København som Streetdance, Club Roskilde, Sex Beat Records osv.; han er i erhvervspraktik i 2 pladeforretninger og den første plade, han får, er Dead Or Alive "Youthquake". Første maxi-single er "You Spin Me Round" fra samme album: 8 minutters fed High Energy synth pop produceret af det legendariske producer team Stock, Aitken og Waterman, før de blev mainstream.

I denne periode lytter han til techno som Koto, Overlords, Konzept og Laserdance, og derudover naturligvis Eurythmics med sangen "Sweet Dreams". Koto har altid futuristiske pladecovers med billeder af fremtidsbiler og motorcykler. Hver måned får han en "Club Top-16" plade med posten, hvor man kan høre de nye udgivelser.

I musiktimerne i skolen og i gymnasiet synger de altid og drengen keder sig. I lokalerne er der både synthesizer og trommer, men eleverne må ikke bruge instrumenterne. En enkelt gang får drengen lov til at bruge en synthesizer og han kan slet ikke finde ud af alle knapperne, slet ikke de hvide og de sorte. En enkelt gang får han også lov at lære en grundrytme på trommesættet med begge arme og højre ben. Han lærer det på et kvarters tid; det er jo nemt. Der er rytme i ham; han trommer altid med fingrene på bordplader osv. Det gør han stadig. Kollegaerne er ikke vilde med det.

Analyse:

Drengen er inspireret af syntetiske lyde og der må gerne være knald på, så man kan danse til det, så han lytter bl.a. på High Energy bands som Bronski Beat og Divine, og han følger med i Kim Schuhmachers radio- og TV programmer, hvor man kan høre det nye. Schuhmacher topper, da han i Studie-84 i et af sine kendte mix spiller Trans-X "Living On Video", før nummeret officielt bliver udgivet.

Når drengen er sammen med vennerne og de hører musik, lægger han mærke til, at de andre ofte nynner/synger med på den melodi, som sangeren synger på pladerne. Naturligt nok, men han finder også ud af, at han selv oftere finder et instrument eller et

tema i kompositionerne og følger det i stedet. Inde i hans hoved leger han med alternative toner og han forestiller sig andre melodier, som passer ind i sangene. Selve sangen og teksterne interesserer ham ikke så meget, men han begynder at have et øre for opbygningen; en slags tidlig dissekering.

Cykelpumpe:

Et band, som inspirerer ham meget, er "Dream Connection", som laver musik på et lille værelse i Stenløse, de har ikke pladekontrakt. Dream Connection er tro mod stilen og ligger tæt op ad Erasure, bare mere maskulint. I starten synger en gut ved navn Henrik

for bandet, senere pigerne Monika og Lisbeth, og musikken laves af Jacob Andersen fra drengens gymnasieklasse.

Jacob er et geni og er forud for sin tid; han udgiver senere med kammeraten Morten under navnet Holophonia og alene som Solar Plexus.

Klassekammeraten LarsN laver også musik og sælger nogle gange musikudstyr videre til drengen til vennepriser. I gymnasiet taler de 3 drenge om sampling, analoge synthesizere og nyskabende bands som New Order og Depeche Mode.

I 1988 er drengen konkurrencesvømmer og er i vandet 9 gange om ugen + styrketræning + løb; han træner konstant. En varm lørdag morgen i august skal han endnu engang deltage i Hillerød Triatlon, som er et lille triatlon med kortere distancer. Han vågner op til solskin, hopper ud af sengen og går udenfor for at pumpe sin racercykel. Ved første tryk på pumpen giver hans venstre arm et knald fra sig; han har sprunget sin triceps muskel. Ikke fordi han gjorde noget sejt, men fordi hans muskel er kold og overtrænet. Han deltager alligevel, vinder svømmedistancen blandt 1.000 deltagere (vinder i øvrigt denne del 8 år i træk), men armen gør ondt. På cykelruten har han helt almindeligt træningstøj på. Hvorfor skal man ligne en idiot, bare fordi man sidder på en cykel? Dommen er 6 måneder uden svømning, så drengen anskaffer sig sin første synthesizer, en 30 kg. tung Roland Jupiter-4 fra 1982, som senere skal vise sig at 20-30 doble sin værdi. Modellen vælges, fordi grupper som Yazoo, og Erasure bruger sådan en flittigt.

Den tidligere ejer har forsøgt at skabe temalyden fra "Just Can't Get Enough" og gemt den på en af de 8 hukommelsespladser. Den dag i dag optager den selvsamme originale lyd stadig en plads i den stærkt begrænsede hukommelse.

I starten har han kun mulighed for at høre synthesizeren i hovedtelefoner og han lærer sig selv at spille "Photographic" inkl. bas med 2 hænder.

Ghettoblaster:

Drengen må have noget god lyd med på farten, så han køber en 100 Watt 3D-Superwoofer ghettoblaster, hvor hele fronten består af højttalere. Hvis man sætter 10 af de store batterier i den, kan den spille på maks. volumen i 30 min og så går den død. Han har en ven, som også køber sådan en og de finder hurtigt ud af, at man kan koble dem sammen, så der kommer dobbelt så meget drøn på. Drengen står altid for musikken, når han tager med gutterne på ferie, i sommerhus, på træningslejre eller når de er sammen. Hvis han ikke har sin ghettoblaster med, har han altid sin Sony Walkman på sig.

Han køber spændende 12" maxi-singler, når han er i udlandet. I nogle tilfælde også 10" maxi-singler. Hvis han finder noget specielt, som han har andre steder, bryder han ikke plomberingen, men gemmer det som samlereobjekter.

Han lytter til elektro popbands i forskellige afskygninger, bl.a. Camouflage, Red Flag og Boytronic. I Tyskland køber han sjældne plader og da han er i England finder han det sprit nye "Pump Mix" af Personal Jesus i den store Virgin store i London.

På færgen mod Danmark hører DJ'en på færgens diskotek et rygte om, at én ombord har dette remix og da han ikke selv har fundet det endnu, beder han nogle af gæsterne, om de ikke kan finde ud af, hvem det er og få fat i pladen, så han kan spille den på diskoteket. Flere af drengens klassekammerater tager fat i ham og spørger, og pladen spilles på diskoteket; den er mega fed, måske deres bedste version nogensinde. Ja, den uden guitar.

Drengen køber mange specielle plader og han er særligt interesseret i de sjældne hemmelige import tryk, som ikke står fremme i butikkerne, men findes i baglokalet, eller under disken. Den dyreste CD i hans samling kostede kr. 700,- og dyreste vinylplade, naturligvis "Some Bizzare Album", kr. 400,- og så er den brugt og godt slidt.

Pladespillerne drejer og drejer og pickupperne bliver slidt, men det gør ikke noget. Jo mere pladerne støjer, jo flere små hakker, der er i dem og jo mere slidt pickupperne er, jo federe synes drengen, at det er. Han køber obskure live optagelser med ustyrligt dårlig monolyd, nogle gange oprindeligt optaget på bånd af en person blandt publikum; nogle gange kan man høre omkringstående publikum tale eller råbe højere, end man kan høre bandet. Nogle gange køber han flere plader med livekoncerter fra samme tour med samme sange på, bare fra en anden by. Man er vel samler, og så er det jo sjovt at have en liveplade fra en koncert, hvor man selv var med eller en koncert, hvor der spilles sange, som ikke har været officielt udgivet.

Når han køber musik, vælger han altid vinyl frem for CD; det lyder bare bedre.

Scenevant:

På gymnasiet afholder de hvert år Melodi Grandprix. Det første år er alle fra klassen klædt ud som kondomer og synger sangen "Sikker Sex". Drengen er på scenen og synger kor. I 2G laver klassen en acapella sang og drengen er her igen på scenen og synger. I 3G laver klassen en sang om Kaj og Andrea og de beslutter, at Michael, også

kaldet "Slipse", fordi pigerne synes, at han har arme på tykkelse med et slips, skal synges sangen. Drengen skal stå ved siden af Michael og bakke ham op, men drengens mikrofon skal være skruet godt ned, så man stort set kun hører Michael. Drengen synes ikke, det her øgenavn er særligt cool, så han kalder Michael for Michael.

Da de går på scenen, er salen fyldt op og drengens kæreste og svigerfamilie sidder blandt publikum. Drengen synes her, at han er en af de sjoveste i sjoveland og har lavet 2 skilte, som skal hænges om halsen på forsangerne: "Skønne Kaj" og rundt om halsen på ham selv: "Grimme Kaj". Begge er pæne i deres grønne dragter. Da de begynder at synge, hører drengen med det samme, at det kun er hans egen stemme, der er i salen og han tænker "OK, nu gør jeg det bare", og han synger højt og tydeligt og helt alene versene, fordi lydmanden ved en fejl har skruet helt ned for Michael.

Det går nok, for han har jo også stået på scenen flere gange gennem folkeskoletiden og 10-klasse revyen skrev han alene og stod selv en del på scenen i showet.

Radio:

En dag bliver drengen spurgt, om han vil repræsentere svømmeklubben i en radioudsendelse. Det gør han og det går nogenlunde. Han har en god ven, som arbejder på radioen sammen med Mikkel Westerkam og drengen inviteres herefter til at lave en times "Plader, jeg hader" med Mikkel. Det er drengen top motiveret for, for han hader jo næsten alt 'rigtigt' musik, så han vælger at lave programmet som genrer, han hader, og der er mange. Han er så ivrig med at fortælle i radioen om det, han ikke kan lide, at han nærmest misser pointen med programmet, naturligvis at han skal slutte af med at fortælle, hvad han godt kan lide og argumentere for det, så det hele falder en anelse på gulvet og han spiller som sidste plade en remixet version af Boytronic "Don't Let Me Down". Imens sangen spiller, kan han godt selv høre, at der nok vil være en del af lytterne, der hader lige præcis den plade. Han får heller ikke helt fortalt lytterne, hvorfor han ikke kan lide alle de her genrer. Det er da meget nemt; han kan bare ikke lide dem.

Svømmeklubben har et klubblad, som udkommer hver måned og drengen er ansvarshavende redaktør på bladet. Herudover har han ansvar for at videregive sportsresultater fra klubben til en lokalradio. Til klubbladet skriver han følgetonen "Mogens I Mørket". Han vil bevise, at han kan skrive en lang og sjov historie i 3 dele, som absolut ikke handler om noget som helst. Mogens er i historien en mand, som løber henover en græsplæne mod nogle buske med et sværd i hånden og der sker intet andet i historien end dette, men den er skrevet på en sådan måde, at lokalradioen vælger at læse den op over 3 uger i et af deres programmer. Senere deltager drengen i et radioprogram med sin ven, Peter Dalby hvor de taler om Pet Shop Boys og spiller

maxi-singler bl.a. fra Dead Or Alive. Drengen kan ikke rigtig finde ud af det her med, at man ikke skal tale ind over sangene, efter sangeren er begyndt at synge. Det har han da aldrig hørt om før. Producenten ude i teknikken skælder ham ud. Peter bliver også kaldt Peter Dolby på radiostationen. Dolby har i årevis studeret hitlisterne i det tyske musikblad Bravo og det engelske musikblad Number One, så han ved en masse om, hvad der rører sig i branchen. Allerede i folkeskolen har Peter over 1.000 plader i sin samling.

Senere får drengen lov til at tilrettelægge endnu et radioprogram, som skal være et "Depeche Mode Special". Sammen med sin ven Michael fra svømmeklubben skriver han løs og fortolker tekster og finder eksklusive maxi-singler frem, som skal spilles. Programmet bliver godt og veltilrettelagt.

DJ:

Drengen køber en brugt 8-spors mixerpult, nogle hovedtelefoner og 2 pladespillere, en med direkte- og en med remtræk. Begge fuldautomatiske med repeat funktion, og han begynder nu at mixe musik sammen og rode lydeffekter og synthesizers ind over. Han er også velsignet med 2 gode båndoptagere, som reagerer omgående på pauseknapperne, så han kan ramme perfekt på beatet, når han mixer 2 sange sammen. Han køber et ekstra lysshow, så han har 2 forskellige musikstyrede enheder, et 1-kanals, som han tilslutter sine mikrofoner og et 4 kanals, bygget ind i en matsort metalkasse, og som følger musikken.

Mixerpulten har en løs forbindelse, så der er kun lyd igennem, hvis man vrider i stikket; drengen sætter bare en elastik rundt om stikket, som går ned under en af mixerens fødder og så regner han med, at det er fint nok og tager nu ud 2 gange for at prøve at spille som DJ. Sidste gang er til en fest på sygeplejerske seminarieret i København; rimelig motiverende. Drengen spiller hovedsageligt 12" vinyl singler, men har godt med udstyr med, bl.a. minidisk, båndspiller, CD og DAT. Han spiller sit eget nummer "Magic", et friskt sommer pop-reggae nummer a'la Ace of Base med bølgeskvulp og mågekvidder ind over. Den sang vælger gæsterne så ikke lige at danse til. Der sidder de bare ned og slapper lidt af.

Selvom aftalen med festarrangøren klart og tydeligt gik på 80er tema, og selvom drengen tager requests fra salen og tager imod CD'er med 90er techno, er nogle af de mandlige gæster ikke tilfredse med musikvalget, men heldigvis kan alle blive enige om, at de gerne vil danse til Barbie Girl. Drengen gider ikke rigtig de her diskussioner med publikum og tager herefter ikke ud og spiller som DJ mere. Der skal slæbes meget tungt udstyr og plader, og man må stole på det PA udstyr, de stiller til rådighed på spillestederne. Alt i alt for meget arbejde og for sent i seng.

Et band, som drengen kender, skal indspille en musikvideo. De tropper op på en udendørs lokkation med et kamerahold og alt er klar. De har bare lige glemt en enkelt ting. For at de kan bevæge sig i takt med musikken og synge korrekt med, er de nødt til at kunne høre sangen, imens de bliver filmet, og de har glemt en båndoptager. Den ene kameramand finder på at hente sin bil og parkerer den lige bagved kameraet, åbner dørene og spiller sangen fra sit anlæg i bilen, så videoen kan skydes realtime.

Sampling:

Drengen køber en lille batteridrevet Casio plastik sampler, som kan overskue en enkelt lyd på maks. 1,3 sekund. Hvis man slukker den, forsvinder lyden fra hukommelsen. Han morer sig kosteligt sammen med sin lillebror med at sample alle mulige mærkelige lyde fra hans værelse og lave musik ud af dem. Naturligvis også bøvser og prutter; det her er nok en fase, de fleste drenge, som har en sampler, skal igennem. Muligvis også drenge, som ikke har en sampler. Det skal dog tilføjes, at drengen stadigvæk synes, at dette er sjovt, han gør det bare ikke mere; det er gjort, han har været der.

Han finder ud af, at hvis han prikker forsigtigt til samplersens plastikmikrofon med sin fingernegl, så bliver lyden så kort og speciel, at den kan loopes ultra hurtigt og opnå en metallisk klang, som lyder ganske fedt, men selvfølgelig forskelligt hver eneste gang, han gør det, da samplersen ikke har nogen hukommelse, når den er slukket og da han ikke kan ramme på samme måde med neglen samme sted på mikrofonen fra gang til gang.

Drengen spiller så højt på sin synth, at han sprænger et diskantorn i sine 130 liters Scandyna højttalere. På dette tidspunkt har han af sin far fået en ITT forstærker, som faren har overtaget fra et diskotek, som brændte ned. Forstærkerens kabinet tog skade under branden, men han har fået lavet et nyt kabinet til den og den yder 120W på 4 kanaler, så der er knald i den på det lille værelse i huset og naboen klager over larmen fra drengens synthesizer, selvom der er en terrasse, en have med træer og en indkørsel imellem husene og vinduerne er lukket. Det må et eller andet sted være behageligt at have en teenager boende, som laver larm af denne kaliber og derudover har en helt anden musiksmag end resten af huset.

Hans yndlingssang er "Stripped" med Depeche Mode, fordi de ikke mindst takket være hans yndlings bandmedlem Alan Wilder, har fået skabt et unikt spændende elektronisk lydbillede, som bare fungerer.